

Weöres Sándor

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXII. évfolyam, 26. szám, 2018. június 29.

Néha, nagyritkán más történt. Egyszer Alföldy Jenővel egyesült erővel áttörtük az unalom falát, és játékot javasoltunk. Rímekeket adunk föl, amelyet Weöres majd versbe illeszt. Fejben költött, mi lelkesen körmöltünk. Jó lenne most példákat mondani, de csak arra emlékszem, hogy későbbi publikációiban felismertem néhányat ezek közül az improvizált sorok közül. Megint máskor eszébe jutott, hogy én filozófiával foglalkozom, s ezért kijelentette, hogy az egész német klasszikus filozófiából csak Hamann ér valamit. Ha máshonnan nem, Lukács *Esztétikájából* ismertem Észak mágusának, Kant königsbergi kortársának nevét, és dióhéj-esztétikájának gyönyörű sorait („A költészet az emberiség anyanyelve... Őseink nyugalma mélyebb álom volt; és mozgásuk tántorgó tánc. Hét napig a töprengés vagy a megdöbbenés csendjében ültek; - és szájukat kinyitották - szárnyaló példabeszédekre”), s azt olyan találónak éreztem Weöres költészetére, hogy eszem ágában sem volt vitatkozni vele. Mindenesetre szeretett provokálni, s amikor egyszer amerikai magyarokat vittünk el hozzá, akik ájult tisztelettel és fényképezőgépük sűrű kattintgatásával akarták a Mestert beilleszteni az élő magyar panteonba, akkor ő ritka élénkséggel vette sorra e panteon alakjait (Juhászt, Nagyt, Pilinszkyt, Illyést), és mindenkiről volt magvas, találó, keresetlen rossz-szava. Nem volt ebben semmi személyes: egyszerűen élvezte látogatói hüledezését.